

svěcení že požádá biskupa, „který bude zrovna po ruce“. Tak se stala pražská eparchie eparchií věřících, nad nimiž není biskup, kde rozhoduje kněz bez biskupa. Nakonec i o tom, smí-li biskup ze sousedství být někam pozván a sloužit tam. Předpokládalo se, že tento stav potrvá krátce, jen do volby pražského biskupa, která bude brzy, a proto se ani neřešil, ale na toto zvolení se čeká již více než osm měsíců. Sice dvakrát se volilo, ale tak, aby nikdo nebyl zvolen a správce si mohl nad eparchií dále panovat bez biskupa, nikým neomezován. Nakonec to vypadá tak, že i hlavním důvodem svolání sněmu a volby metropolity bez pražského biskupa je umožnit, aby pražský biskup nemusel být vůbec volen a otec Marek si mohl vládnout v pražské eparchii bez biskupa doživotně. Zřejmě si neuvědomuje, že tím odvádí církev od pravoslaví a uvádí ji na půdu presbyteriánských společenství. Už teď se mi donášší, že nejen jednotlivci, ale celé skupiny se chystají z ní odejít do jiné jurisdikce právě z tohoto důvodu. Snažil jsem se otci Markovi vysvětlit mu kanonickou neúnosnost tohoto stavu, že se takto naše církev dostává mimo pravoslaví, a mluvil jsem o tom i s dalšími členy synodu, ale nebyl jsem pochopen. Prohlásili, že pražská eparchie je pod dozorem celého posvátného synodu, což je kanonický nesmysl, a mé obavy byly označeny za projev senility.

Ocitl jsem se v situaci, kdy mi bylo sice jasné, co je a co není správné, kdy jsem byl dočasně nejvyšším představitelem naší autokefální církve, ale současně jsem byl bezmocný to správné prosadit, protože v našem tehdy a dodnes čtyřčlenném synodu jsem byl v menšině. Udělal jsem jediné, co jsem ještě mohl, vložil jsem naši věc do rukou světového pravoslaví. Využil jsem pozvání do Bělehradu na oslavy výročí Milánského ediktu, kde se sešli nejvyšší představitelé všech čtrnácti pravoslavných církví. Předstoupil jsem před „prvého mezi rovnými“, ekumenického patriarchu Bartoloměje, který udělil naší církvi tomos o autokefalitě, a žádal o radu a pomoc. Všichni patriarchové již předem pečlivě sledovali, co se u nás děje, a nabídli mi podporu. Ekumenický patriarcha, který je jakožto první přirozeným předsedou a organizačním vedoucím mezi pravoslavnými církvemi, vyslal k nám své pozorovatele a poradce a svou péči vyjádřil svým dopisem. Znovu nás přesvědčuje, že o tom, kde je pravda, nerozhoduje přesila. Že pokud setrvám v jednotě se světovým pravoslavím, nemohu se ocitnout v rozkolu.

Jak se tedy postavit ke sněmu, svolávanému do Prešova na 11.1.2014? Z výše uvedeného vyplývá, že neodpovídá základním ústavním normám a že neměl být vůbec svoláván. Jestliže se však uskuteční a metropolita bude zvolen, pak to bude sněm neplatný a v naší církvi může být nastolen rozkol. Ale my si rozkol nepřejeme, vážíme si jednoty v církvi a máme se v podstatě rádi. Rozpory mezi námi jsou většinou dílem naší malé informovanosti a špatného porozumění, ne zlé vůle. Přání, aby naše autokefální církev dosáhla jednoty a míru a aby se pokud možno k tomu dostala i svou vlastní moudrostí, vyzařuje i z dopisu ekumenického patriarchy. Chce to především pokoru a ochotu k jednání. Uvítám k tomuto účelu své biskupy – spolubratry kdykoliv na Moravě v monastýru ve Vilémově třeba na několik dní. A všechny ostatní prosím, aby se nepřestali za blaho svaté církve modlit.

S láskou v Kristu váš

+ Simeon

Arcibiskup olomoucko-brněnský Simeon

Olomouc 8.1.2014

